

Nits de Babel

Valentí Puig

Tota nit té la seva estratègia, i sembla impossible contar les nits d'una ciutat com Palma, sense distingir entre aquell impuls que avui ens faria prendre un bany turc de convivència i xerrameca i demà ens deixaria ben sols a una barra de bar solitari, amb un vell *juke-box* que sempre toca la mateixa cançó. Pel que fa a Palma, les nits d'estiu són més propícies a l'impuls de promiscuïtat que no a la independència noctàmbula: no sé si és un efecte de la calor o bé la correntia absurda de la nostra època, tan propensa a combinar la solidaritat i el vici. Les nits de Palma tenen fama: fama dolents s'entén.

Ès a dir: l'única factible. Comencem, per exemple, pel bar Bosch, geoestratègicament situat per a conèixer en un instant el cor de la vella ciutat quan ja és hora foscant, ens acabem de dutxar, tenim set i aquella dèria indefinible d'una nit que no s'acabi mai.

La nova terrassa del bar Bosch és l'epicentre d'un maremàgnun de cosos i rostres, de desig i tedi. Podeu passar a la barra o bé —com qui no frisa i sap que tant li és veure sortir el sol com tornar a casa a llegir una novel·la d'espies— trobar lloc en una taula: vet aquí que a la dreta teniu un grup de *punkies* ben inofensius i a l'esquerra velles dames amb tres voltes de perles artificials al coll, satisfetes amb una copa de gelat —potser són veteranes del Miami o del Formentor, dos vells bars que ja han desaparegut—. Més enllà, hi ha una taula de poetes joves. Per sort, heu anat a parar a una taula de cínics: repassareu tot allò que no diuen els diaris i en Damià, cambrer energètic, anirà i vindrà atent, amb exactitud prodigiosa, a les comandes. Adesiara us arriba un baf de ciutat moralment corcada, però, de tota manera, el bar Bosch és un bon punt de partida.

Altres temps, també hi havia el St. Emilion, *santa sanctorum* de bevedors, advocats i periodistes. Al St. Emilion els aperitius es feien tan llargs que, quan partíeu per anar a dinar o a sopar als restaurants, sovint la cuina ja era tancada. Era com un petit veler que solcava les nits amb cançons de Frank Sinatra. Avui, a l'altra banda del pas-

JOAN CELIÀ

Tito's esdevingué fa pocs anys una discoteca decibèlica amb ascensors dignes del film «Blade runner», un sens fi de pistes i tantes barres com vulguen.

JOAN CELIÀ

A *Tito's* l'estètica làser triomfa i adesiara teniu la vaga sensació que el món s'ensorra.

seig del Born, hi ha el bar Harry's, més espaiós i massiu. També podríem fer un itinerari que fos una ronda de ciutat, però ho deixem per a nits peculiars, més desbaratades, destinades a perdre el temps parlant en un bar fosc amb un perua que ven enciclopèdies a domicili o amb una divorciada de fresc que encara no sap exactament on anar. La vida, per tot arreu de la ciutat, batega fins tard als racons menys sospitosos: hi ha la magnífica terrassa del bar Niza, les nits bigarrades del bar Güell, els *pubs* del passeig de Mallorca, el laberint sense Ariadna dels afores.

Quan tothom sopa, podeu fer un bingo. Són grandioses catedrals de l'at-

zar, amb bingueres que reparteixen els cartons com qui dona sort als desventurats. Mallorca és terra de joc, i dic per endavant que aquesta nit no anirem a cap de les sales clandestines, amb ruleta i *black jack*: hem decidit que sigui una nit exògena, predestinada als bars i a les terrasses. Haurem, doncs, de pujar a la plaça Gomila, on flamejaren en el passat les darreres fogueres de la Santa Inquisició. Respecte al centre de Palma, més tard podríeu tornar-hi i rere Sa Llotja, trobareu el bar Abaco, prodigiós híbrid de gustos discutibles, música barroca d'orgue, grans teies, encens i tota mena d'estetes reprimits —segons sembla— per quaran-

ta anys de dictadura i quinze de matrimoni.

Fa anys no era cap gran desencert anar a fer una copa a un bar del barri xinès, però ara la degradació és tan ostentosa i arriscada que fins i tot el bar Kansas —centre històric-monumental— va tancar no fa gaire amb una gran nit d'acomiadament de Mari Carmen, la més experta diplomàtica dels encontorns i presidenta de tot. Ja han desaparegut Can Vallés i abans el club Salem, cabarets d'anar per casa, amb *vedettes* que menjaven sandvitxos gegantins i tenien una clara tendència a mostrar un pit després de la segona ampolla de xampany. S'escar —arran del Jonquet— també tingué nits delicioses, amb senyoretetes d'Alacant que feien la dansa del ventre i el ritme filipí. De tota manera, la nostàlgia sempre diu mentides i, pel que fa a la carnalitat més tangible, ens resten els *top-less*, *pubs* amb vídeo-porno, les noves zones dels bars de cambres —producte de la descomposició social del barri xinès— i altres llocs de peregrinació llibertina.

Abans d'arribar a la plaça Gomila, podem fer aturar el taxi al bar Casablanca. Pugem-ne amb parsimònia els graons: és un bon bar, amb alguna Lolita i una sala per a jugar al futbolí. Més enllà, tot el litoral de la badia és una gran incandescència, i el passeig Marítim és una fronda on reposen fugaçment els ocells de la nit abans d'alçar el vol per anar més enllà de la finitud i de la culpa, cercant el *rien-ne-va-plus* de les ombres nocturnes. Cada bar conté un combat d'imperatius territorials i rivalitats amoroses, rituals de sociabilitat i cultura etflica, decrepitud cel·lular i el Dorian Gray local fet una braga. Al vell Terreno —arran

de Bellver, camí de Ca's Català i Illetes— la plaça Gomila encara pot ser la capital nuclear de la nit de Palma. A l'hivern és arcàdia de bevedors solitaris i a l'estiu és cafarnaüm a l'espera d'un àngel exterminador. Tal vegada ha perdut poder de convocatòria, però fou privilegi de les millors nits mediterrànies. Fent passes cap a Gomila, el Broadway ens promet *sexy-show*. Hi ha bars de gent jove com són Terminal o Moncloa. Minim's ha fet festes memorables i a darrera hora, abans de tancar, encara podria donar moltes sorpreses.

Abans de continuar la ruta de Gomila potser convindrà dir que seria factible arribar fins a Punta Portals, última moda de les nits —amb Havana, Binocle o Capricho—. És un contrast fresquívol, menys escandalós, amb tot de iots i de gent que parla de iots, com pertoca en un port esportiu. També seria possible anar fins a Magalluf o, en direcció contrària, recórrer la badia

fins a S'Arenal. Tanta dispersió, de tota manera, no és bona sinó més aviat indicatiu d'un desassossec antisensual i, encara que sembli una contradicció, no gaire estoic. A pesar de tot, una bona nit reclama unitat i és millor aguar el tall de lluna des del semàfor de la plaça Gomila abans d'entrar, per exemple, al Palace, bar-restaurant altament tònic, amb un estil que mai no s'esvaeix. La mateixa vorera del Palace permet fer una petita ruta per bars *top-less* de qualitats diverses.

Històricament, Tito's i el bar Joe's mantenen indemne la idiosincràsia de Gomila. Tito's esdevingué fa pocs anys una discoteca decibèlica amb ascensors dignes del film *Blade runner*, un sens fi de pistes i tantes barres con vulgueu. L'estètica làser triomfa i adesiara teniu la vaga sensació que el món s'ensorra. Joe's no ha acceptat cap reforma i allí don Pep fa —segons diuen els experts— els millors *dry martini* de gairebé tot Occident. Al país de Gomila,

El turista es troba amb una oferta completa de llocs on beure, veure, ser vist i intentar la conquesta. A la nit manen les discoteques.

tesor. Aquí els crooners saben totes les cançons que facin falta. Passa un riu de cotxes pel passeig Marítim, però també arriba la fresca de la mar i la remor de veles. D'una punta a l'altra de la badia de Palma, hi ha concursos de pectorals, *strip-tease* de la tercera edat, màscares i seduccions, rècords d'ingestió de cervesa. Prop del Victòria trobareu una teringa de bars *top-less* on també és possible mantenir converses psicoanalítiques amb argentines de llarga melena i veu dolça.

Més enllà, la Luna ha arribat a fer-se un lloc en les nits de Palma i, encara que hi vegeu molts *scooters* aturats a la vorera, no és qüestió de gales juvenils. El *dernier cri* podria ser el bar XL, projectat per l'arquitecte Lluís Garcia Ruiz, en la plentitud d'un nou estil de beure i veure com els altres beuen. Can Barberà —on abans hi havia uns banys amb estricta divisòria entre homes i dones—, sí que és pròpiament juvenil i, sovint, és impossible trobar-hi lloc. A hores d'ara, tal vegada ja hem tastat la fatiga: podríem fer una ronda per Cala Major o bé tombar una mica més pels nous bars del passeig Marítim. En tot cas, seria un pecat anar-se'n al llit sense haver passat per la discoteca del Club de Mar, a Porto Pi. Potser ara una mica massa entregat a la moda de les *sevillanes*, el Club de Mar encara conserva el *savoir faire* d'anys d'experiència i música ben triada. A l'altre extrem de la ciutat, arran del cinturó de ronda, Mustang Ranch vol ser l'empori eròtic de Palma: les nenes de les *gàbies go-go* tenen una mobilitat notable i al servei de cambres i banyeres romanes no li manca el complement d'una cova *sado* molt útil en casos d'obligada punició. □

el millor reducte territorial és el Joe's, darrera posició estratègica de la individualitat al cor de la massa tenebrosa. De cap a cap de l'any, don Pep ens protegeix del vodú de les rancúnies i enveges de Palma. Per les terrasses de Gomila, Ava Gardner deixà un vestigi inoblidable, Errol Flynn no anava de punyetes, Marlene Dietrich mirava i matava, Tristan Tzara bevia com un lord.

De bell nou obert, el Patio ara té entitat dúplex; planta baixa amb música caribenya i planta superior amb barra colossal. Ben a prop, la terrassa del Club Mediterráneo, té música en viu cada nit. La Polilla i el Chotis mantenen la seva vigència, amb música més del temps i dissabtes estibats. Zhivago és un redòs amb nòrdiques madures i més enfora, hi ha música cada nit al Duc Centre —bossa nova, per exemple— i el Jazz Forum —al golf de Cala Major— adesiara sentiú peces memorables com quan, per exemple, hi

tocava l'orgue a la plaça Reial de Barcelona quan el jazz encara era jazz. La cançó espanyola sempre triomfa al Club Armony. També hi ha Poloa, més calmada i el Lorito, sovint ocupats per alumnes de la facultat de Dret. Els porcs d'Epicur —convençuts que l'altra cara de la intolerància és la permissivitat— remenen el cos a les cactacumbes *pop*, immersos en la gran agressió acústica de les discoteques, entregats a l'hedonisme de rebaixes. Al Jonquet, per exemple, l'alta nit té un toc *heavy* amb ensaimades calentes quan, d'alba, tanquen les discoteques.

Al passeig Marítim, des de les terrasses de l'entorn del Victòria —amb piano-bars i discoteques— la nit pot començar una nova fase. Potser serà més pausada però també pot sobtar l'energia vital d'un bar anglès amb tot de gent que té el iot amarrat al passeig i vol beure com si no li fes por el destí tèrbol i fatal de Long John a *L'illa del*